

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Nina Lisiecka

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

M. B. synowi M. i M. z d. S., ur. (...) w O.

obwinionemu o to, że: w dniu 21 kwietnia 2016r. ok. godz. 18:06 we W. na ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), bez zamiaru uiszczenia należności, wyłudził usługę w postaci opłaty za postój pojazdu na płatnym parkingu w kwocie 5 zł na szkodę (...) sp. z o.o., o którym to świadczeniu wiedział, że jest płatne,

tj. o czyn z art. 121 § 2 kw

- I. uniewinnia M. B. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;
- II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 kwietnia 2016 r. przed godziną 18.00 M. B. zaparkował swój samochód marki S. o nr rej. (...) na płatnym parkingu przy ul. (...) we W.. Około godziny 18.06, zamierzając opuścić parking, zorientował się, że zagubił bilet parkingowy. Usiłował skontaktować się z obsługą parkingu, ale nie zdołał znaleźć jej biura, natomiast na próby wywołania przy pomocy przycisku na automacie biletowym nikt nie odpowiadał. M. B., nie widząc innej możliwości opuszczenia parkingu, uzgodnił z innym kierowcą, który właśnie zamierzał wyjechać z parkingu, że wyjedzie bezpośrednio za nim, podczas jednego otwarcia szlabanu.

Dowód: wyjaśnienia M. B. z dnia 30 listopada 2016 r

zeznania świadka J. B. z dnia 30 listopada 2016 r.

zgłoszenie k. 4

dokumentacja fotograficzna k. 5 – 6

nagranie z monitoringu k. 8

W dniu 21 czerwca 2016 r. M. B. uregulował opłatę za parkowanie bez ważnego biletu parkingowego w wysokości 50 zł.

Dowód: zaświadczenie k. 10

M. B. nie był dotychczas karany.

Dowód: dane o karalności k. 15

Przesłuchany w charakterze obwinionego M. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że kiedy zorientował się, iż zagubił bilet parkingowy, podjął próby skontaktowania się z obsługą parkingu, jednak bezskutecznie. Wskazał, że jego działania – poszukiwanie biura, próby skontaktowania się przy pomocy przycisku na automacie biletowym – powinny zostać uwidocznione przez kamery monitoringu zamontowane na terenie parkingu. Przyznał, że dokonał tzw. wyjazdu na zderzak, ale zrobił to, nie widząc innej możliwości opuszczenia parkingu. Dodał, że wkrótce zapomniał o zaistniałym incydencie, natomiast po otrzymaniu informacji z Komisariatu Policji W., udał się do właściciela parkingu firmy (...) Sp. z o.o. i uiścił opłatę w wysokości 50 zł, za parkowanie bez ważnego biletu parkingowego.

Wersję zdarzenia podawaną przez obwinionego potwierdziła świadek J. B..

Dokonując oceny zeznań tego świadka, Sąd miał na uwadze, że J. B. jest żoną obwinionego, wobec czego trudno oczekiwać, aby złożyła obciążającą go relację, jednocześnie jednak Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, ani dowodów, pozwalających na skuteczne podważenie jej wiarygodności.

Szalbierstwo stypizowane w art. 121 § 2 kw jest szczególnym rodzajem oszustwa i charakteryzuje się działaniem polegającym na wykorzystaniu podstępnie wytworzonej sytuacji. Czyn ten może zostać popełniony wyłącznie umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Istnienie takiego zamiaru u M. B. było – zdaniem Sądu – na tyle wątpliwe, że prowadziło do uniewinnienia go od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 121 § 2 kw.

Przeprowadzone postępowanie nie dostarczyło żadnych dowodów, aby M. B., wjeżdżając na parking, nosił się z zamiarem nieuiszczenia opłaty za parkowanie. Fakt, że w taki właśnie sposób opuścił jednak parking, nie stanowił jednak w ocenie Sądu realizacji planu oszukania właściciela parkingu, ale akt desperacji wobec niemożności uzyskania pomocy.

Firma (...) złożyła wprawdzie pismo (k. 14), w którym stwierdziła, że „praktycznie niemożliwa” jest sytuacja, aby klient nie mógł skontaktować się z obsługą parkingu, niemniej jednak treść tego pisma, w kontekście zasad doświadczenia życiowego, nie pozwalała na jednoznaczne, nie budzące wątpliwości, stwierdzenie, że wyjaśnienia obwinionego (a także zeznania świadka J. B.) w tej kwestii nie polegały na prawdzie.

Nie można było też w sposób kategoryczny wykluczyć, że M. B. istotnie zapomniał o incydencie na parkingu i dlatego w późniejszym terminie nie nawiązał kontaktu z jego obsługą, aby wyjaśnić zaistniałą sytuację.

Nie ulegało natomiast wątpliwości, że po uzyskaniu informacji o przedmiotowej sprawie z Komisariatu Policji W., niezwłocznie zgłosił się do firmy (...) i uiścił stosowną opłatę.

M. B. nie wchodził dotychczas w konflikt z prawem, co dodatkowo przekonywało Sąd o prawdziwości jego wyjaśnień. Jego zachowanie z całą pewnością było niewłaściwe i wysoce naganne, a sam obwiniony ma tego pełną świadomość. Niemożność przypisania mu jednak bez żadnych wątpliwości działania w celu realizacji z góry powziętego zamiaru oszustwa nie pozwalała zakwalifikować jego zachowania jako wykroczenia z art. 121 § 2 kw.

Konsekwencją uniewinnienia M. B. od stawianego mu zarzutu było obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa – w myśl art. 118 § 2 kpw.